

НЯКОИ МЕТОДОЛОГИЧЕСКИ ПРОБЛЕМИ ПРИ ИЗУЧАВАНЕТО НА СЪВРЕМЕННИТЕ МЛАДЕЖКИ СУБКУЛТУРИ

Кремена Йорданова

Софийски университет „Св. Климент Охридски“

Резюме. Целта на тази статия е да се обърне внимание на някои кръгове от проблеми, част от изследването на младежките субкултури, с които са се сблъскали редица изследователи, проучващи субкултурите, в това число и аз самата в изследванията си върху групата на футболните запалнянковци.

Keywords: youth subcultures, methodological issues, football fans

В научните среди все по-често се наблюдават дискусии относно личната мотивация на изследователите към техните проучвания, особено що се отнася до теми, които изискват рефлексивност. На първо място, трябва да се отбележи позицията, която заема изследователят по отношение на изследваната от него общност. Този въпрос е част от големия дебат за ангажимента на проучвателите към групата или общността, която проучват. В процеса на изясняване на позицията на изследователите по темата ролята им може да бъде определена като „вътрешна“ или „външна“ спрямо изследваната общност. Най-общо казано, като „вътрешни“ (insider) изследователи се определят тези, които са избрали да изучават група, към която принадлежат, а като „външни“ (outsider) – тези, които не са част от изследваната от тях общност. Адлер и Адлер правят по-прецизна класификация на възможните роли на изследователите, работещи с методите на наблюдение, в това число и тези, изследващи младежките субкултури. На първо място те поставят изследователите, които са в периферията на изследваните групи. Те не участват в основните дейности на членовете на групата, а само наблюдават участниците отстрана. Второ място двамата автори определят на активните изследователи, които в течение на работата си в групата стават участници в дейностите ѝ, без да се ангажират напълно с ценностите и целите на общността. На последно място в тази класификация са изследователите, членове на общността, която проучват, и които са изцяло ангажирани с групата и нейните дейности (Dwyer & Buckle, 2009: 55). Тази по-подробна класификация на Адлер и Адлер вероятно е по-удачна, когато

говорим за младежки субкултури, тъй като позициите често се преплитат и границата между „вътрешен“ и „външен“ на изследваната група невинаги е ясно дефинирана. Случва се изследовател „аутсайдер“ на общността да се превърне в течение на работния процес в активен изследовател, а при по-продължителни проучвания и в „инсайдер“ на изследваната от него субкултура.

Тази статия цели да покаже, че има както положителни, така и отрицателни аспекти на избора на изследователя да бъде „вътрешен“ или „външен“ на проучваната общност. Всеки изследовател трябва да е наясно с тези особености и да прецени сам за себе си доколко е адекватен изборът му на позиция спрямо изследваната субкултура.

Повечето от изследователите на младежките субкултури са били част от изследваната субкултура в продължение на много години, т.е. те са „вътрешни“ на изследваната от тях общност. Всички те се обединяват около мнението, че да си „вътрешен“, носи повече позитиви за изследването, отколкото негативи. Според тях да си участник в изследваната субкултура, е единственият методологически избор, единственият начин събраната информация да бъде проверена.

Да си вътрешен по отношение на общността, дава възможност да се наблюдава променяният се социален живот на групата, напрежението между различните членове, борбата за власт вътре в нея, изграждащите се вътре идеологии, дава възможност по-лесно да се следи изграждането на субкултурна идентичност. Като част от субкултурата, тези изследователи са участвали и участват във всички дейности на групата. Така чрез личната си активност изследователят е в състояние да опише подробно, почти без усилие, живота вътре в групата, нейния манталитет, ритуалите и изповядваните ценности. Тази позиция несъмнено им помага при изследването на взаимоотношенията на отделните участници в групата и разбира се, най-вече улеснява достъпа до членовете на субкултурата. Според редица изследователи на младежките субкултури най-голяма полза от това изследователят да е „вътрешен“ на общността, е приемането му в групата дори в ролята му на изследовател. Това води до доверие и откритост на участниците, които много често са гарант на успешно проучване (Oladele, Richter, Clark & Laing, 2012 :11). В тази ситуация споделянето на опит става естествено, защото за участниците е налице разбиране и съпричастност от страна на изследователя. Бонер и Толхърст също са на мнение, че „вътрешният“ на изследваната група има немалко предимства пред „аутсайдера“ изследовател. На първо място, това е превъзходното разбиране на културните специфики на групата, а на второ – способността му да си взаимодейства естествено с членовете на изследваната общност, което, от своя страна, води до установяване на по-близки и ясни отношения с участниците (Green, 2007: 163).

Обратното на казаното дотук за „външния“ на изследваната субкултура най-големият методологически проблем е свързан с нивото на достъп до чле-

нове на определените групи. И тук ще се позова на своя личен опит като „външен“ на субкултурата на футболните запалянковци – група, която изследвах в продължение на няколко години като тема на докторската си дисертация. Тъй като в началото няха достатъчно познати в ядрата на различни фенски групировки, започнах изследването си от лица с по-ниска степен на ангажираност към субкултурата. С времето, когато започнах да присъствам на повечето мачове, да участвам в достъпните за всички фенове ритуали преди и след мачове, да прекарвам повече време с хора, пряко ангажирани със субкултурата, се запознах с голям брой активни привърженици, които впоследствие не само станаха информатори, но благодарение на тях създадох мрежа от познанства с различни фенове. Определено позицията ми на външна на групата затрудни работата ми, тъй като опитите за достъп до определени членове и групи бяха или неуспешни, или ми костваха много повече време и усилия, отколкото си представях, че са нужни на един вътрешен на субкултурата.

И все пак, дори понякога привидно лесният достъп до дадени ключови участници не беше достатъчен, за да имам пълна информация за интересуващите ме теми, тъй като повечето респонденти се притесняват дали информацията, дадена от тях, няма да им навреди. Причините са много – от непълнолетни, които се страхуват от родителски контрол, през проблеми със закона за различни хулигански прояви или криминални деяния, до притеснението от санкции вътре в общността. Както споделят и други български изследователи, недоверието е оправдано, тъй като анонимността на респондентите е изцяло в ръцете на изследователя (Barova, 2012: 78). Алберто Теста – големият италиански изследовател на футболните запалянковци, разказва опита си от процеса на навлизане в средите на феновете, за да може да ги изследва отвътре. Първоначалният отказ за достъп не го отчайва и той преминава през поредица от „филтри“ на одобрение от страна на общността, за да достигне до резултат в своите изследвания.

Мисълта, че можеш да манипулираш разговора за собствените си цели, които за респондента често остават неясни до края на интервюто, и силната бдителност, на която подлагат всички „външни“ на групата, нерядко правят първите стъпки на опознаване много трудни. Често независимо от това, че си „предложен“ или „доведен“ от някой друг от групата или поне от познат, на когото се има доверие, не е достатъчно да получиш нужната информация. Фенове неведнъж са отказвали участие в проекти, свързани с изследване на тяхната група. Често се случва да изпитват силно недоверие към човека или колектива, който ръководи изследването. Затова и в началото на изследването голяма част от моите информатори бяха изключително скептично настроени към мен и проучването ми, някои дори отказаха да дават интервю въпреки „препоръките“, а други бяха убедени, че съм журналист, който иска да ги очерни. Недоверието към „чуждия“, към „външния“ на групата се виждаше

много ясно в определени ситуации. Имаше информатори, които искаха преди срещата си с мен да им отговоря на въпроси, свързани с личната ми мотивация да се занимавам с тази тема. Други предпочитаха преди да се срещнем лично, да получат предварително въпросите, които трябваше да бъдат зададени по време на интервюто, а трети дори избираха изобщо да не се срещат с мен и да отговорят писмено само на някои от въпросите, по своя преценка. Всичко това оказваше непрестанно влияние върху работата ми, но това са рисковете на избора да си „външен“ на изследваната общност.

Въпреки че определихме проблемите с достъпа като проблеми на „външния“, някои европейски изследователи на субкултурата на футболните запалнянковци признават за проблеми около получаването на достъп до някои от важните членове на големите фенски групировки, независимо от позицията „вътрешен“ на общността, заради ролята им на изследовател. Независимо от позицията на „вътрешен“ или „външен“, на първо място в очите на информаторите излиза ролята на изследовател, към която всички са подозрителни. Не е лесно изследването на затворени групи, които са считани за аутсайдери от останалата част на обществото и които определят сами себе си по този начин и така правят опозицията ние – те още по-силна. В тази несигурна ситуация дори изследователите, „вътрешни“ на групата, са принудени да работят продължителен период от време усилено с участниците в субкултурата, за да получат необходимото доверие (цит.по. Hodkinson, 2005: 12). Тъй като запалнянковците са изключително подозрителни към полицията и журналистите, те добре подбират обкръжението си, за да не се достигне до инфилтрация на „враг“ в тяхната общност, а позицията на изследовател в общността е изключително съмнителна. Може би най-титuluваният английски изследовател на хулиганската култура – Гари Армстронг, споделя своите проблеми при получаване на достъп до дадени групи. Той не е имал никакъв проблем да влезе в общността на хулиганите от своя роден Абърдийн, но при опита си да изучава подобна група от Единбург, се изправил пред значителен проблем. Абърдийнският му акцент и ролята му на изследовател на хулиганската култура се третирали като подозрителни в групата и независимо от факта, че той е запален футболен фен, местните запалнянковци дълго време се съмнявали в това дали не е свързан с органите на реда (цит.по Doidge, 2010: 53 – 54). Този негатив е присъщ на ролята на изследователя и се преодолява много по-лесно от „вътрешните“, които поради възможността да споделят общ език и общи преживявания с участниците, могат да предразположат по-лесно и бързо респондента по време на интервю, като създадат спокойна атмосфера, която да е далеч от представата за стерилен академизъм.

Затова, независимо от позицията на „инсайдер“ или „аутсайдер“ на общността, на изследователя се налага да предприема някои стратегически действия, за да улесни своята работа. На първо място е избягването на академи-

чен език с респондентите. Много често между информатор и изследовател има невидима бариера именно заради самия вид на диалога под формата на вземане на интервю. Както вътрешните, така и активните и добре запознати със специфичните норми и поведение на участниците в субкултурата външни изследователи, могат да превърнат интервюто от обичайния формат на въпрос и отговор в двупосочен обмен на информация, знания и емоции (цит.по. Hodkinson, 2005: 16).

Тук ще засегнем още един проблем, който затруднява работата на „външния“. Това е задължителната необходимост от познаване на субкултурните кодове на общността, които определят йерархически мястото на всеки от нейните членове. Натрупването на субкултурен капитал¹⁾ може да се постигне по два начина – чрез участието в субкултурата или като резултат на личен интерес на индивида, който дълги години е трупал познание от различни източници. Наличието на субкултурен капитал от страна на изследователите предразполага респондентите. Моето изследване потвърди, че респондентите имаха по-голяма нужда и интерес да споделят с някого, който има добри познания за спорта, любимия им отбор, структурата на тяхната група и емоционалните им прояви на стадиона и извън него (Pringle, 2008: 97). Тъй като бях в позицията на външен на общността, преди започването на същинския разговор трябваше да бъде проверено дали притежавам необходимия субкултурен капитал. Самите респонденти обикновено първо ме разпитваха как съм стигнала до желанието си да работя по тази тема, защо и откъде тръгва интересът ми, дали той е безкористен, или не, дали симулирам, или интересите ни са споделени. Много често първите десет минути от срещата ми с непознат информатор водеха до обръщане на ролите между интервюиран и водещ интервюто. След като обаче удовлетворявах техните изисквания и бях отговорила на всичките им уточняващи въпроси, а и на такива, които бих могла да определя като „подвеждащи“, т.е. въпроси, които целят да се провери доколко съм запозната с тематиката на изследвания въпрос, разговорът ни можеше да започне. Този мой опит показва, че познанията в областта, показаният интерес и дори солидарност с практикуваните действия до степен, която да е допустима за изследователя, често пъти помага за намаляване на притеснението по време на интервюта и осигурява доверие. Няма спор, че когато човек се чувства разбран, че не е порицаван или подложен на нападки, преодолява притесненията си и разкрива повече информация. Това, от своя страна, често води до описаното от Алфред Кедушин чувство за партньорство в наченатото изследване, от което индивидът е част (цит.по Pringle, 2008: 105).

Друг проблем, с който се сблъскват „външните“ изследователи, е свързан с опасностите при използването на метода на биографичното интервю. Той се състои във възможността информаторът да се опита да си изгради такъв публичен образ, който да не отговаря на действителността. Той просто има въз-

можност да потърси образ, който да бъде „подходящ“ за дадената ситуация. Голяма част от изследователите на субкултурите, които работят на терен, са забелязали различните роли, които се изпълняват от участниците в субкултурата. Това е момент, в който участниците в групата използват механизъм, наречен от Ървинг Гофман „регулатор на впечатлението“. Според Гофман хората са като актьори, които представят своите идентичности пред другите като на сцена, като роля. Техните вербални и невербални действия са извършени така, че да се създаде „правилното впечатление“. Провеждането на интервю с „външен“ на изследваната група може да доведе до опити за спекулации, преувеличаване или даване на подвеждаща информация, ако изследователят не познава достатъчно добре културата и поведението на изследваната субкултура. Обратно, способността на „вътрешния“ да провери достоверността на информацията поради собствен опит, засилва възможността събраната информация да е точна (Hodkinson, 2005: 24). Контролирането на впечатлението, което се предлага на другите, може да има разнообразни мотиви. Контролът, упражняван от участниците в субкултурата, може да бъде преодолян по два начина – ако изследователят е „вътрешен“ на групата и добре познава дейността ѝ или след дългогодишно изследване, когато участниците вече приемат изследователя за по-близък и невинаги съумяват да прилагат или не намират за нужно да прилагат „регулатора на впечатлението“. И в двата случая трябва да се прави разлика между различните роли, които играят членовете на групата – преден план, в който действията са предназначени за публиката, и заден план, в който се случват всички онези ситуации, на които публика не трябва да присъства, където актьорите се чувстват свободни да бъдат себе си (Carocci, 2009: 81). П. Бурдийо описва тази „игра на роли“ като „колективен защитен механизъм“. Според него те позволяват на всички от групата в съучастие с останалите да прикриват истини, които обаче са известни на обществото. В своето изследване попаднах на подобен проблем по определени теми, най-често свързани с употребата на насилие или някои криминални прояви.

Да се върнем отново на „вътрешния“ изследовател. След като казахме толкова много за позитивите, свързани с позицията на „вътрешен“, нека обърнем внимание и на някои негативни аспекти, които не са за подценяване и които често са в основата за избора на позицията за „външен“ на изследователите на младежките субкултури. На първо място, трябва да си зададем въпроса дали един наистина „вътрешен“ на изследваната общност би могъл да бъде обективен в изследването на собствената си група? Обикновено отговорът клони повече към отрицателен, но авторите, „вътрешни“ на изследваната от тях общност, твърдят, че са намерили схеми, с които да неутрализират, поне донякъде, отрицателните последици от това. Зад твърдението за дълбочина и широк обхват на разбирането за изследваната субкултура от страна на „вътрешните“, които не могат да бъдат достигнати от „външните“, обаче стоят важните

въпроси относно обективността, рефлексивността и цялостната автентичност на добитата информация. Много често изследователите не могат да пренебрегнат пристрастността както при събирането на теренен материал, така и при анализа на получената информация. Проучвайки въпроса за пристрастията, Фрий и Хютън твърдят, че ако изследователят на групата на футболните запалнянковци е футболен фен, се получава сложна ситуация, тъй като през цялото време той е в риск от идентификация с изследвания обект. Те описват този процес с термина „самозаблуда чрез симпатия към аутсайдера“ (цит. по Pringle, 2008: 97).

Друг немаловажен проблем за „вътрешния“ изследовател е възникването на някои етични въпроси, които до голяма степен нямат същото значение за „аутсайдера“. Има немалко описани случаи, в които „инсайдерът“ се опитва да балансира между ролята си на част от общността и ролята си на изследовател на същата общност (Breen, 2007: 164). Случва се обаче „вътрешният“ изследовател невинаги да успее да се справи с този проблем и нерядко съществува опасност той да не може да пренебрегне груповата идеология и в резултат на това – и чувството на лоялност към общността, към която принадлежи, и като следствие да поеме ролята на „субкултурен говорител“, а не на критичен анализатор (Hodkinson, 2005: 27). Автори като Фрей дори са на мнението, че „вътрешният“ винаги таи у себе си чувството на страх, на вина към групата, чувства, които трудно могат да се преодолеят, и често изпада в положение, при което защитава себе си или цялата общност, а това може да доведе до ситуации на самозаблуда и да се отрази негативно върху научното изследване (Corbin, Dwyer & Buckle, 2009: 59).

Всички посочени по-горе негативни аспекти и притесненията от възможната липса на обективизъм бяха причина да започна изследването си на субкултура, която ми е достатъчно добре позната поради многогодишен интерес, но на която съм „външна“, и това да ми позволи да бъда максимално обективна. Така исках да избегна често срещания проблем на „вътрешните“ – погрешните предположения, основани на познания, придобити не на терен или чрез наблюдение на общността, а чрез личен опит на изследователя. По този повод Фей изразява мнението, че да не си член на групата, улеснява опознаването ѝ. Според него, „вътрешните“ често са толкова „оплетени“ в собствения си опит, че не могат да намерят адекватна дистанция от него, така че той да не е пречка за изследването. Поради същата причина „външният“ би могъл да има по-адекватен поглед върху групата. „Външният“ може да види участника по начин, по който участникът не може, защото „външният“ има по-широка перспектива (Corbin, Dwyer & Buckle, 2009: 59). Анди Бенет дори предполага, че „инсайдерът“ невинаги е способен да бъде критичен в анализа си и често прекомерно разчита на своя вътрешен опит при тълкуването на събраната информация (цит. по Hodkinson, 2005: 27). П. Бурдийо също смята, че ученият е длъжен да се изправи пред проблемите, свързани с въпроса за разликата между практическите лични знания и научно придобитите такива (Bourdieu & Vakan, 1999). Авторът

е изправен пред нелеката задача да съобрази знанията си, придобити в ролята му на вътрешен информатор, т.е. личните си знания, с всичко това, което е научено като „инсайдер“ на общността, от научно добитите знания. Според Робърт Джорджис и Майкъл Джоунс тези проблеми в работата на терен са довели до „нарастваща тенденция сред теренните изследователи да признаят и разкрият, а не да отричат или прикриват това, че личните интереси, предпочитания и преживявания играят роля във формулирането на теренната работа“ (цит.по Carocci, 2009: 50). Вътрешният изследовател подлежи на непрестанен процес на самоанализ и именно този процес означава, че той е напълно наясно с ролята на „вътрешен“, която заема в социалния свят на изследваната общност (Oladele, Richter, Clark & Laing, 2012: 14). Способността за дистанциране може да бъде от решаващо значение за резултата на изследването и поради тази причина немалко автори след дългогодишно изследване на дадена субкултура предпочитат да се „отдръпнат“ от изследваната тематика и група, преди да започнат анализа на получената информация.

Идентификацията на „вътрешния“ с изследваната общност и съществуването му в две роли – на участник в субкултурата и на неин изследовател, могат да доведат до негативни последици и за самия проучвател. След като завършат проучванията си, редица изследователи престават да бъдат част от субкултурите, в които са участвали. Често пъти групата става скептична към тях, нерядко взаимоотношенията вече не са на приятелско ниво, доверието е нарушено. Въпреки опитите за коректност към информаторите редица от тези проучватели се превръщат в посредник и публичен говорител на субкултурата, от която идват, което впоследствие им затваря някои от вратите към субкултурната общност.

Въпреки наистина безценните научни приноси на изследователите – участници в субкултурите, аз също съм на мнението на Уенди Суърд, че „нито едно изследване не е освободено от пристрастия“ именно заради възможността от емоционална ангажираност на автора с изследваните от него обекти (цит.по Pringle, 2008: 96). Поради тази причина рефлексивността е от изключително значение при изучаването на младежките субкултури, независимо от статуса на изследователя по отношение на изследваната общност. Пол Ходкинсон – един от най-известните изследователи на младежките субкултури във Великобритания, е на мнение, че позицията му на „вътрешен“ му е дала значителни ползи по отношение на някои практически въпроси, свързани с достъпа и взаимоотношенията с участниците в субкултурите, което пък е помогнало да се подобри качеството на неговото изследване. В същото време авторът е убеден, че „вътрешният“ на изследваната общност трябва да бъде по-внимателен в преценките си, да използва рефлексивния изследователски подход, за да гарантира ползата и обективността на своето изследване (Hodkinson, 2005: 3).

Като цяло, всеки тип методология трябва да има предвид възможността от емоционална ангажираност на автора с изследваните от него обекти. Су-

бективността е присъща на всеки наблюдател независимо дали е „вътрешен“, или „външен“. Субективността обаче може да е източник на безброй грешки при изследователи, които са част от субкултурни формирования. А субективността се дължи най-често на емоционална зависимост на изследователя към неговата група, защото прекомерната близост между изследовател и изследван обект може да бъде пречка за научното изследване.

И накрая само ще споделя и още един немалък проблем за всички изследователи на младежките субкултури. Поради добрите, често пъти дори приятелски връзки с част от информаторите голямото предизвикателство пред повечето изследователи, в това число и пред мен и моето изследване, беше как да не експлоатирам приятелствата за получаване на информация, която се счита за тайна за външни за групата лица, за да мога да я използвам за своите работни цели. Именно този тънък момент, когато „външният“ се сближава с участниците в изследването, много пъти води до нарушаване на границата между „външен“ и „вътрешен“ изследовател. Неминуемо в процеса на дългогодишна работа изследователят започва да се привързва към обектите на своето изследване, да приема част от идеите, вижданията и поведението на своите информатори, да разбира и оценява по-добре участниците в субкултурата. Тази роля „по средата“, която се постига с времето, е може би най-удачният методологически избор на изследователя. Така, от една страна, той се възползва от позитивите на външния – безпристрастност и обективност и по-обхватна интерпретация на ситуации и събития, които често остават „невидими“ за „вътрешния“, а от друга – успява да се възползва от повечето позитиви, които са характерни за „вътрешния“ изследовател.

NOTES/БЕЛЕЖКИ

1. Термин, въведен от Сара Торнтън. Под субкултурен капитал се разбира натрупано познание, което се ползва като разграничител на субекта от другите в груповите формирования и гарантира статуса на притежателя си в очите на неговите съмишленици и участници в същата субкултура.

REFERENCES/ЛИТЕРАТУРА

- Barova, V. (2012). V „semeystvoto“ na razlichnite (Subkulturni identichnosti – stilove, ideologii, predrasadatsi) V: *Bulgarska etnologiya* 3 – 4/ 2012 [Барова, В. (2012). В „семейството“ на различните (Субкултурни идентичности – стилове, идеологии, предразсъдъци) В: *Българска етнология* 3 – 4/ 2012].

- Burdiyo, P. & Vakan, L. (1993). *Vavedenie v reflektivnata antropologiya*. Sofia: Kritika i humanizam [Бурдийо, П. & Вакан, Л. (1993). *Въведение в рефлексивната антропология*, София & Критика и хуманизъм].
- Blackman, Sh. (2007). 'Hidden Ethnography': Crossing Emotional Borders in Qualitative Accounts of Young People's Lives – *Sociology*, Vol.41, 2007.
- Breen, L. (2007). The researcher 'in the middle': Negotiating the insider/outsider dichotomy. – *The Australian Community Psychologist*, Volume 19/1.
- Carocci, A. (2009). *The real issue is flying, not death. Dealing with risk in the subculture of Italian gliding*. Doctoral thesis, UCL (University College London).
- Doidge, M. (2010). *Italian Football in an Era of Globalisation: Neo-Patrimony, New Localism and Decline* MA Thesis, University of Exeter.
- Dwyer, S., Buckle, J. L. (2009). The Space Between: On Being an Insider-Outsider in Qualitative Research. – *International Journal of Qualitative Methods*, 8(1).
- Hodkinson, P. (2005). Insider Research in the Study of Youth Cultures. – *Journal of Youth Studies*, Vol. 8 (2): 131 – 149
- Oladele, D., Richter, S., Alexander, C. & Laing, L. (2012). Critical Ethnography: A Useful Methodology in Conducting Health Research in Different Resource Settings – *The Qualitative Report*, Volume 17, Article 77, 1 – 21
- Pringle, A. (2008). *I must be mad to watch this lot :a qualitative study examining the effect that supporting a small, local football club has on the mental health of supporters*. PhD thesis, University of Nottingham.

SOME METHODOLOGICAL ISSUES CONCERNING THE STUDY OF MODERN YOUTH SUBCULTURES

Abstract. The purpose of the article is to draw attention to some problems, which a number of researchers studying youth subcultures, have faced, including my experience in researching the the group of football fans.

✉ **Dr. Kremena Iordanova, Assist. Prof.**
University of Sofia
15, Tsar Osvoboditel Blvd.
1504 Sofia, Bulgaria
E-mail: kremen6e@abv.bg